
Mester Györgyi

A RAJZSZÖG

Már évek óta nem kesergett a nyomorán. Megszokta, mint a saját bőrét. Levetni úgysem tudta, hát miért foglalkozott volna vele? A kis padlásszoba, ahol lakott, zsúfolt volt a semmitől: a berendezés egy ágyból, gyalulatlan asztalból, támlás székből, falikútból, egy függönnyel elkerített WC-ből, vaskályhából s a falon sorakozó, ruhaakasztót, egyben szekrényt helyettesítő kampósszögekből állt. A sivar szoba egyetlen díszé egy ócska rádió volt, amit az előző lakó, lakbérhátraléka fejében, az adósság kiegyenlítése végett hagyott hátra. Az ablak csupaszon ásítózott, unottan nézegetett kifelé a nagy, üres hátsó udvarra, ahol a meleg por súlya alatt kókadozó gazok burjánzóttak, és az odadobált ételhulladékon döglegyek ejtöztek.

A falikút fölötti, foncsorhibás tükördarab a szoba lakóját sem tüntette fel jobb színben. A visszatükröződő kép igen lehangoló volt. Sovány, sápadt, beesett arc. Az apró szemek gyanakodva kémleltek a világba, mint-ha attól féltek volna, gazdájukra bármikor lesújthat a végzet. A szigorúan összeszorított ajkak fölött ritkás kis bajusz búslakodott, mintha nem telt volna többre belőle. A szemöldök apró, savós színű szemekre borult, a haj sötéten, még fésülten is elfeküdtnék látszón, alig takarta a szűk kis fejet. Termete sem hazudtolta meg a képet: az alacsony, sovány, fiatalon is hajlott test mitől is növesztett volna nagyobb fejet és több észet?

Eddigi életében elkerülte a szerencse, ez tény. Jövője kilátástalan volt, rokona nem lévén, kitől, mitől is várhatta volna, hogy egyszer ráköszönt a jólét.

Szűkösén, beosztóan élt, egyetlen szenvedélye volt csupán, a lottó. Azt sohasem mulasztotta el, hogy a soros heti lottóját megvegye és kitöltse. Mondhatni, ez volt az úri „passziója”. Ugyan ezt sem engedhette meg magának, na de mit engedhetett volna meg? Hogy éhen haljon, vagy hogy télen ne fűtse fel a kis szobát? Igen, ezt mind megtehetette volna. De hát még csak huszonhét éves volt, és valami ismeretlen okból kifolyólag élni akart, és még remélt.

A borongós reggelen, szokás szerint, már az ébresztőóra csörgése előtt kipattant a szeme. Fel kell kelni, várja a munka. A céltalan, értelmetlen vonalak húzogatása, körök és szegletek, melyekből talán kialakul valami épület körvonala, amit ő sosem fog látni, hiszen hogy jön ő ahhoz?! Ő csak egy

egyszerű segéd-műszaki rajzoló. Egy senki, akit észre sem vesznek. A kollégái csak cukkolják, gúnyolják, a nők, különösen az a kis szőke a bérszámfejtésről, átnéz rajta, jó, hogy amikor látja, legalább a hódolatteljes köszönését fogadja. Semmi esélye nála, pedig ha tudná, hogy akár meghalni is kész lenne érte. Évek óta nem volt nővel. Nem tellett rá. Önszántából pedig nem állt vele szóba egy valamirevaló nő sem.

Ez mind végigfutott az agyán, amíg elvégezte a dolgát, arcot mosott, magára húzta szokásos, mindennapi gönceit, és leült az asztal mellé. Baloldalt félig üres lekvárosüveg, mindennapi reggelije elmaradhatatlan kelleke, zacskóban szikkadó kenyér, vizeskancsó, jobbra pedig már nem nagyon nyújtózkodhatott, mert könyökével óhatatlanul leverte volna a papírdobozban tárolt ceruzacsonkokat, tompa körzőt, radírdarabokat, a kupacban álló rajzszöveget, na és persze az otthoni munka elmaradhatatlan kellekeit, a néhol zsírfoltos, gyűrött sarkú rajzpapírokat, amin a hazahozott szerkesztési feladatokat szokta felvázolni.

Elmerengve, félig még az ágymeleg bódulatában, rágcsálta a mutatóba megkent kenyeret, közben, szinte öntudatlanul, a rádió felé nyúlt, és elcsavarta a gombot. A reggeli hírek után, a lottóhúzás számait kezdte sorolni a monoton, szenttelen női hang. Biztosan nem lottózik – futott át az agyán. Hallgatta a számokat, mint aki számára ez teljesen közömbös információ, hiszen a nyereség élményét még sohasem élte át. Elhangzott a hat szám, melyek egyszerre csak olyan ismerősnek tűntek. Az ismétlésre már kiélesedett a hallása. Nagy isten, ezek az ő számai! Nem lehet! Megütötte a főnyereményt! Biztosan meg fog halni, vagy talán már nem is él! Nem, vele ilyesmi nem fordulhat elő! Ő nem győzelemre született... vagy mégis?!

Felugrott. Lendületétől borult a szék, röpült a kancsó, a lekvárosüveg, a ceruzatartó doboz a padlón landolt, a rajzszögek szanaszét gurultak, a lapok csúsztak, mint kavics a tó felszínén... Maga után becsapva az ajtót, ami nem volt szokása, leszáguldott a kopott lépcsősoron, kivágódott az utcára, és körülnézett.

Az ébredező házak között, már pislogva sütött a nap. Úgy érezte, ez most csak az ő kedvéért kelt fel. Igen, ez az ő napja! Munkába menet útba ejtette a lottózót, hogy meggyőződjön róla, a kihúzott számok azonosak az övéivel. Semmi kétség, megütötte a főnyereményt! Az irodába úgy ment be, hogy a porta előtt elhaladtában csak intett az ott ülőnek, aki kellően el is bámult ezen. Mi lelhetette ezt az amúgy szerény fiatalembert, hogy még csak nem is köszön? Leült az íróasztalához, elővette a szelvényt, nézegette, forgatta a kezében. Majd egy döntő elhatározással odament az iroda-

főnökhöz, és elkéredzkedett „ügyet intézni”. A főnök meglepődött ekkorra merészségen, de amikor megtudta az „ügy” mibenlétét, nyájasan engedélyt adott a távozásra.

Hogy, hogy nem, de még mielőtt eljöhett volna, az irodában híre ment a lottónyereményének. Sorra jöttek gratulálni olyan kollégák is, akik addig a létezését sem kívánták tudomásul venni. És láss csodát, egyszer csak ott állt az asztala előtt a szőke szirén a bérszámfejtésből! Kedveskedve odahajolt hozzá, úgy mondta, hogy egyik rokona remek befektetési lehetőséget tudna ajánlani a pénze számára, és ha nem bánja, este felugrana hozzá ezt megbeszélni. Úgy bólintott rá, hogy szinte nem is volt magánál. Csak elhadarta a címét, és már menekült is – nehogy felébredjen. A lottózóban biztosították arról, hogy a nyereménnyel minden rendben lesz, másnap menjen vissza, lehetőleg kísérővel, és ajánlják, hogy átmenetileg a pénzét helyezze el egy bankfiókban, míg nem dönt a további felhasználásáról. Holtfáradtan ért haza. Aznap nem dolgozott semmit, mégis olyan elnyűttnek érezte magát. Talán a sok új élmény fárasztotta ki, a lehetőségek tárháza, amely most úgy nyílt meg előtte, hogy egyszeriben fel sem tudta fogni. Holnaptól minden másképp lesz?! Hogy lehet ezt elhinni? Mi lesz, ha kiderül, mégsem igaz? Azt nem élné túl! De ezen most nem is érdemes töprengeni, este jön hozzá a kis szőke a bérszámfejtésről. Már vásárolt is az esti találgáshoz, persze csak szerényen, hiszen a véstartalékát kellett felhasználnia, a nyeremény még nincs a kezében. Kiemelt figyelmet fordított a külsejére, úgy készülődött. A fekete öltönyét vette fel, amit anyja temetésén viselt utoljára. Ezt érezte az alkalomhoz illően elég elegánsnak. Ekkor eszébe jutott, mint valami zsupori öregúrnak, hogy mi van, ha ellopják tőle a nyertes szelvényt? Talán a szőke tündérnek is vannak efféle szándékai? Egy hirtelen ötlettől vezérelve, felhasította otthoni lábbelije gumitalpát, és a résbe belecsúsztatta az összehajtogatott szelvényt. A rés azonban nyíltan tátongott, hát rányomott egy rajzszöveget. Úgyis cipőt húz, ha jön a vendég – gondolta. Ebben a percben felvijjogott a bejárati csengő. Megjött a szőke démon. Mától kezdve az én Istennőm! Nem is gondolt másra, rohant az ajtó felé. A kopott kőlépcső tetején a papucs rajzszöggel vasalt talpa megcsúszott, és ő repült lefelé. Mire a hús fokozatosan lebucskázott, nyakát szegte.

Az ajtócsengő még percekig harsogott, mígnem a bejönni szándékozó megunt, hogy nem engedi be senki, és mérgesen odébbállt.

Harmadnap, mivel a munkahelyén nem jelentkezett, ki sem lépett a cégtől, ügyintézés céljából keresték a lakásán. A kulcs belül volt a zárban, ezért bajt szimatoltak a látogatók. Feltörték a lakást, de a sérülten már

nem tudtak segíteni. A nyertes lottószelvény sosem került elő, tán igaz se volt, az albérlő holmijait a tulajdonos – hozzátartozó híján – a szeméttelre vitette.

A gumitalpú papucsot egy hajléktalan csavargó találta meg, aki aztán gyakran hálálkodott a korábbi tulajdonosnak, mivel így nyár közepén egy kényelmes papucs minden kincset megér...

A GARABONCIÁS

A gondviselés ugyancsak szárnyai alá vette a falut, mivel emberemlékezett óta nem volt olyan jó az időjárás, mint abban a pár évben.

A fagymentes tavasztól, a kellemesen meleg nyártól, a gyakori őszi esőtől, na meg a vastag téli hótakarótól a szántók, a rétek örökké zöldültek, a gyümölcsösök virágoztak, s a gazdag termés gyarapította a falu jólétét. Volt, aki rogyadozó házát tataroztatta, többen újat építettek a régi helyébe, mások meg kiegészítésképpen, további gazdasági épületeket toldottak a meglévők végébe. A megszorodott tulajdont féltékenyen, óvón, nagy gondal és még nagyobb fallal, el is kerítették.

Mennyire más volt ez régen. Évekkel azelőtt a porták többségükben még elkerítetlenek voltak, ki-be járkálhatott rajtuk a tolakodó szél, s a kíváncsiskodó szomszédságon kívül aki csak akart, még a kéregető barát is. Mostanra azonban ez megváltozni látszott.

Az egyre tágasabbá váló, dölyfösen terpeszkedő nagy házakat magas, erős, cirádás vasakkal díszített kerítések vették körül, és már csak annak nyílt bejárás, akit a gazda is szívesen látott.

Annak előtte nem volt koldus vagy vándor, kit üres kézzel, főként üres gyomorral bocsátottak volna útjára, akár a legszegényebb háztól is. Ez azonban, ebben az új, jóléti időszakban már nem így volt. A kapukra kopogtatót szereltek, azt lehetett ütni, rángatni, de ha a gazda nem akarta a hívatlan látogatót, csak a kuttyák haragos csaholása volt a válasz a bebocsátást kérő szóra.

Egy igazán kellemes, verőfényes nyári napon lyukas köpönyegű, loboncos hajú, hóna alatt vaskos, sárgára fakult lapokkal teli tudóskönyvet szorongató vándordiak tűnt fel a falu kezdetét jelző első háznál.

Már járt itt, kicsit meg is lepődött, mert nem így emlékezett vissza a szegényes portára. Akkor barátsággal fogadták, szívesen látták, amijük volt, megosztották vele. A kapun kopogni nem volt hol, mert kapu sem volt, de mégis, az apró termetű, loncsos szőrű eb vidám farkcsóválással kísérte a háziakhoz. Épp ebédhez készülődtek, krumplilángos sült a sparherten, hasas cserépkancsóból aludttejet mért szét szerettei körében a gazdasszony.

Meglátva őt, azonnal asztalhoz invitálta, látván, szegény vándor, bizonyára fáradt és éhes. A háromlábú fejőszékre ültették, és az egyszerű étel után egy kis csupor aludttejjel is megkínálták. Mert tehenük legalább volt. Más se, de egy tehenke még várakozott az istállóban. Ki tudja, mire. Talán vásárra viszik, ha már kenyérre sem telik.

A háziak akkor, kérdésére, kevés szóval, de elpanaszolták, gyenge a termés, alig hoz valamit a szántó, tavaszi fagy ölte ki a búzát, aszályos volt a nyár, hiányoztak az éltető őszi esők, s már a tél sem a régi. Havat szinte nem is láttak, nincs, ami betakarja, téli álmában védje, őrizze és megtartsa az őszi vetést.

Akkor ő megköszönte a szíves vendéglátást, és úgy búcsúzott, hogy a háziak szinte bánták, amiért meg kellett válniuk ettől a hallgatag, okos embertől, akivel olyan jólesett megosztani mindennapi gondjaikat.

Ő legalábbis így érezte, így emlékezett.

Most vegyes érzéseket keltve, viszolygással tudatosult benne, hogy a ház már nem régi, nem ugyanolyan külsejű, és vélhetően egy másik generáció birtokolja.

A vastag tölgyfakapun kereste, hogyan, mi módon jelezhetne a bent levőknek, de csak egy súlyos, rézveretű kallantyút talált, olyan oroszlánfejeset, bár – magunk közt szólva – ő inkább borzas kutyát vélt benne felfedezni. Megrántotta, aztán – mivel semmi nem történt – mintegy kontrollálatlanul, mérgében, belerúgott a kapuba.

Akkor, váratlanul, valami mégis megváltozott. Ki van odakint? – kérdezte egy női hang. Egy szegény vándor – válaszolta. Mit kíván? Kis megértést, némi élelmet – felelte a diák. Mi jogon kéreget itt, éppen nálunk? Az elődök embersége jogán – mondta a kívül álló.

A kapu továbbra is zárva maradt. A vándor folytatta: Itt, évekket ezelőtt én bebocsátást nyertem, megvendégelték, ha szegényesen is, de emberséggel fogadtak. Hol van az a régi jó gazda meg az együttérző, gondos felesége?

Itt már új gazda van, fiatal, életerős és jómódú – jött a válasz. Vagyonossá tette az évek óta tartó remek időjárás, a gazdagon termő földek. És

annyira bizonyos, hogy minden így is marad? Igen. Aki egyszer gazdag lett, az gazdag is marad, ameddig világ a világ.

Az ajtó továbbra is zárva volt, még csak ki se nézett senki, hogy megbizonyosodjon afelől, talán mégis érdemesült az odakinn várakozó egy falat kenyérre, egy jó szóra. De nem, semmi ilyesmi nem történt. A diák nem nyert bebocsátást.

Lassan megfordult, és eltávolodott a kaputól. A szeme, mely eddig le-sütve volt, váratlan, értelmetlen megszügyenülése okán, most mintha meg-villant volna. Odafent, a magas égben a villanásra egy hatalmas dörrenés válaszolt. Pedig nyár volt, csendes délidő. Felhő nem mutatkozott az égen, báránkyáni sem, s a szél is szunnyadni látszott, semmi jel nem utalt arra, ami azután következett...

Amikor az első, rosszat sejtető morajlások elhaltak, és az azt követő, szemet ölő fényességű villámok átcikáztak az égen, még senki nem gondolt semmi különlegesre. Nyár van, hát egy gyors kis zivatar, mennydör-géssel kísérve, kijár. Majd utána – bizonyára – felsejlik a horizonton az égi erők lecsendesülését nyugtázó szivárvány. Mint ahogy eddig, mindig szo-kott volt.

De nem. A dörgés robajától kísért villámlást követően leszakadt az ég. A mennyboltot darabokra szaggatta a zabolázhatatlan, fékezhetetlen ter-mészeti erő, szilánkjai hatalmas jéggömbök formájában zúdultak a mit sem sejtő falura. Repedt az ablaküveg, beszakadt a tető, dőlt a kémény, a ga-lambdúc elterült a sárban, a vaskerítések szikráztak, amikor beléjük csapott az istennyila. A kutak megteltek vízzel, ki is hányták a felesleget, s a patak is feljött a kertek alól. A szántók víz alá kerültek, de az ég leve csak nem apadt el. A búzatáblák elfeküdtek, meghaltak, látszott, felkelni sincs töb-bé erejük. A gyümölcsfák sebzetten hanyatlottak a földre, a baromfi ott le-helte ki a lelkét, ahol éppen a vihar érte. Egy család tagjai, kik úton voltak a vásárból hazafelé, hol a zsíros termés árát cifra ruhákra s egyéb haszon-talanságokra költötték, azt mesélték, rémisztő látomásuk volt. Az elfeke-tült égen egy rettenetes sárkány száguldott keresztül, lovasa lyukas, kám-zsás köpönyegébe burkolózó, loboncos hajú diák volt, kezében nagy könyv, s mintha abból olvasta volna, átkokat szórt a földre. Ahová a sárkány te-kerdőző farka odacsapott, lesöpörte a tetőt, tövestől csavarta ki a fákat, láng lobbant, tűz gyúlt, s csak a füst mutatta, merre is haladt tovább a gara-bonciás.

Elérkezett a fekete éjfél órája, de a dühöngő vihar nem csitult, csak más-
nap délre. Akkor azonban mindenki felmérhette a veszteségét. A termés

odalett. A falu hanyatlásnak indult, s újból beköszöntött a szegénység, az ínség ideje.

Komor tekintetű férfiak járták a szántót, síró asszonyaikkal, kik ruhájuk korcába kapaszkodó gyermekeiket maguk után húzva, káruk okozóját kárhoytatva, szívet tépően jajongtak, némelyek meg csak az ég felé fordított szemekkel fohászkozva, szótlantul nézték földjeiket, s mentették a még menthető.

Ettől kezdve, hosszú évekig, rossz idők jártak a falura. Az emberek éheztek, erejüket felőrölte a nincstelenség, a nélkülözéssel való folytonos hadakozás.

Valaki azt mondta, talán azért sújtott le rájuk a végzet, mivel nem volt bennük szemernyi könyörület sem. Gazdagságuk, jólétük biztos tudatában megfeledeztek régi énjükről, már nem érzékelték a szegénység nyűgét, terhét, elfelejtették saját, korábbi szenvedéseiket, és annak a vándordíáknak, ki aznap délelőtt a falujukban járt, nem volt senki, aki szánalomból egy falás kenyeret, csupor aludtetejt adott volna...

PIPACSKOSZORÚ

A folyó menti kis faluban, tizenöt felett és huszonöt alatt, minden lány szép volt. Igazán szépek. A szomszédos falvak legényei nemhiába nőültek innen a legszívesebben. A szépek között is azonban a legszebb két leány volt, akik közül nem lett volna könnyű kiválasztani, alkalomadtán melyikük vinné el a pálmát egy összehasonlítás során. Nehéz volt összevetni a szépségüket, mivel annyira különbözők voltak. Egyikük aranyszőke szőghajból készült derékig érő fonatot viselt, mely minden lépésénél virgoncan ugrádozott előre-hátra a formás hát és a kerek mellecskék között, a másiknak hullámos fekete haj borította a vállát karcsú dereka fölött, egészen a háta közepéig. Míg a szőke nagy, nefelejcskék szemekkel bámészkodott a világra, a fekete, fényes bogárszemeivel búvölte el mindenkori közönségét.

A lányok kisgyermek koruk óta a legjobb barátságban éltek egymással, nagylány korukra pedig ez a barátság szinte már testvériesen bizalmasá, szorossá vált. Minden örömet, bánatukat megosztották, s erősen megfogadták, soha nem lesz titkuk egymás előtt. Együtt jártak ki a földekre, a me-

zöre dolgozni, ugyanakkor, ha a tollfosztásról, kukoricahántásról elmaradt az egyik, el nem ment volna a másik sem. Faluszerre mindenki tudta, hogy úgy az iskolában, mint a templomban, ha szóke Anka mellett volt egy szabad hely, oda a fekete Terkát várta, oda csak ő ülhetett le. Dologidőben hol az egyikük kertjét kapálták, hol a másikuk veteményét gyomlálták, három napig az egyik vendégeskedett a másik családjánál, majd amaz adta vissza a hasonlóan hosszú ideig tartó látogatást. A családok elfogadták, hogy mivel a lányok egy szem gyermekei voltak a szüleiknek, hát egymásban találtak testvérre, lelki rokonságra.

Ha a munkában egyek voltak, már miért ne lettek volna egyek a pihenés óráiban? Ilyenkor gyakran andalogtak kart karba öltve a folyóparti fűzesben, súgtak-búgtak, máskor meg bejárták a nyáridő teljes pompáját kínáló, viruló határt, s ölnyi halomban szedték a mezei virágot, hogy koszorút fonjanak belőle egymás számára. Szép lányra szép koszorú való. S bár Anka szókeségéhez a búzavirág kékje illett jobban, ő mégis a pipacsból kívánt magának koszorút fonni. Fáradtsága azonban rendre hiábavalónak bizonyult: a pipacs gyenge, szőrösen is törékeny tejes szára nem hajlott, a vörös szirmok pedig lepereregtek, mielőtt a szárok egymásba kapaszkodhattak volna. Ha én egyszer férjhez megyek, a menyecskeruhámhoz pipacskoszorút akarok viselni – ismételte Anka szinte konokul. A másik meg csak nevette: Nem való pipacsból koszorút fonni, meg nem is lehet, punktum!

Az évek múlásával a lányok eladósorba kerültek. Nekik ehhez is feltételük volt: Nem szeretnek bele ugyanabba a legénybe, és sohasem állnak egymás útjába, ha szerelemről van szó.

Már a kukoricát is kibújtatták csuhéruhájából, amikor az őszi szél új legényt sodort a faluba. A Dunántúlról települt át, jöttek vele a nagyszülők, a szülők, egész siserehadat hozva magukkal, a nagyfiú mellett még három kisebbet, s ráadásnak egy leánykát.

A faluban forrni kezdett a levegő, mert bár szépek voltak a lányok, azonban sokan voltak eladósorban, férjnek való meg alig akadt. Az idegen fiatalember derék, szép szál legény volt, hullámos fürtöktől övezett homloka alól melegbarna szemek mosolyogtak elő, kemény koponyájából pedig okos gondolatok jutottak a napvilágra. Hamarosan szava lett a faluban, s megkedvelte a nép.

A szüreti bál volt az első, ahol a többek által csak hírből, látásból ismert jövevényt mindenki alaposabban meggusztálhatta. Majd kiesett a lányok szeme, miközben körbejárt a nagy teremben. Vajon kinél köt ki, kit fog táncba vinni – ez járt minden eladó lány fejében. Hát megkapták a választ.

A fiú sorban megtáncoltatta mindegyik lányt, köztük a két legszebbet is. Mire a végére járt, véget ért a bál is. Tán csak próbálgatta a lányokat, vagy kereste közöttük a neki valót, nem lehetett tudni.

A következő alkalom a karácsonyi bál volt, ahol a legény megint csak derekasan megforgatott minden jelenlévőt, de a legtöbbször mégis az Ankát meg a Terkát vitte táncba.

Közben lassan elmúltak az ünnepek, majd a tél utolsó hónapjai is véget értek. Csöpögtek az ereszek, csurgott a hólé, hömpölyögve áradt a folyó. Ahogy napról napra melegedett az idő, a lányok is kezdtek kijárni a határba, dolgozni is, no meg minden másért. A furcsa csak az volt, hogy a falubéliek most többször látták egyedül Ankát is, Terkát is, mintha a két lány szándékosan kerülni akarta volna egymást. Mert amikor Terka kereste Ankát, az otthoniak azt mondták neki, a lány most éppen tejért van. Amikor meg Anka kereste régi barátnéját, a háziak azzal ütötték el a kérdést, hogy a tojást hordja szét, odalenn van, a falu másik végén. Pedig nem haragudtak meg egymásra, még csak nem is nehezteltek, az csak később derült ki, hogy mi volt a dolgok hátterében.

Eljött a húsvét, a Feltámadás ideje, na meg a tavaszé, a szerelemé. A templomban kivételesen Anka meg Terka is ott voltak, szokás szerint le is ültek egymás mellé. Mosolyogtak, de mosolyuk fátyola mögött sápadt tartózkodás bújt meg. Énekeltek együtt a tömeggel, érezték az áhítatot, de az eszük, meg tán a szívük is, valahol másutt járt.

Az istentisztelet már majdnem véget ért, amikor a plébános kihirdette a szép szál dunántúli legény és a falu legmódosabb, de tán legkevésbé tetszetős lányának az eljegyzését. Volt, aki örült, mások gratuláltak, sokuknak az irigység szedte redőke a homlokát, de a legnagyobb változás Terkán és Ankán látszott. Ezek csak felálltak, összekapaszkodtak, mint régen, és bizonytalan léptekkel kimentek a templomból. A folyóparti füzes felé vetették az irányt. Leültek, vagy inkább lerogytak, és előbb Ankából, majd Terkából szakadt ki a sírás. Ankának alig lehetett érteni a szavát:

– Hát pedig én, én azt hittem... engem, hiszen tegnap is apámnál járt. És olyan sokszor hívott sétálni, a kert végébe, a folyópartra, meg a határba is...

A másik rákontrázott:

– Hát téged is? Engem, engem is hívott, és én el is mentem, és ugyanott, én szerettem...

– Te is? Hát veled is?

Egymás nyakába borultak, és nem állított gátat semmi a könnyeiknek.

Hát igen, megcsalták őket. Mind a kettőjüket. És ugyanaz. Amit éppen el akartak kerülni. Amit sohasem akartak. Megbántani a másikat, útjába akadni. És akkor egy harmadik. Nem is a legszebb. Hosszú hallgatás után újra Anka szólalt meg: Meghalok érte, vagy utána, a folyónak megyek. Nem lesz már nekem pipacskoszorúm...

Másnap Anka eltűnt. Napokig keresték, mígnem a folyó egy félreeső partszakaszán, a vízhez közel, a fűvön egy pár pillangós papucsot, egy kalárist és egy hímzett ünnepi kötényt találtak. Mindenki tudta, hogy az Ankáé volt.

Terka akkor kiment a határba, és minden pipacsot letépett, leszaggatott, amit csak ért. Kivitte a folyópartra, leült és fenni kezdett. Ha eltépődött a szár, újra kezdte, és újra és újra. Már ráesteledett, amikor összeállt egy valódi pipacskoszorú. Akkor bedobta a vízbe: Légy ott pipacskoszorús menyecske, ahol most vagy, Anka! Légy pipacskoszorús menyecske örökre! Azzal hazaindult. És amikor egy hónap múlva kifogták a folyóból Ankát, még csak a sírját se volt hajlandó megnézni. Számára már akkor elment Anka, amikor őt, a testvérét egyedül hagyta, és magával vitte a hosszú útra a pipacskoszorút...